ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **O. Ch.**, zastoupené Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem v Plzni, Na Jíkalce 13, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 12. 2004, č. j. 14 Az 178/2004 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 12. 2004, č. j. 14 Az 178/2004 – 24, byla odmítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 29. 1. 2004, č. j. OAM-4183/VL-18-K04-2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovatelce podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že podaná žaloba neměla základní náležitosti, když postrádala označení výroků rozhodnutí, které stěžovatelka napadá, žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatelka napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, a návrh výroku rozsudku. Nejsou tedy splněny tyto podmínky řízení, tento nedostatek je neodstranitelný, a proto nelze v řízení pokračovat.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 37 odst. 5 s. ř. s., když vydání tohoto rozhodnutí měla předcházet výzva předsedy senátu k odstranění vad s poskytnutím lhůty. Stěžovatelka v průběhu řízení o své žalobě neobdržela od krajského soudu v předmětné věci žádnou výzvu k odstranění vad své žaloby a nebyla ani poučena o možnosti odmítnout její žalobu pro neodstranění vad. Tím, že se krajský soud nepokusil stěžovatelce doručit výzvu k odstranění vad žaloby, bylo porušeno její právo domáhat se svých práv u soudu. Je třeba brát na zřetel také tu skutečnost, že stěžovatelka je cizinkou, která nezná právní řád České republiky, a tím spíš by se jí ze strany soudu mělo dostat pomoci, a to i pokud jde o poučení o náležitostech příslušné žaloby. Proto se stěžovatelka domáhala zrušení napadeného usnesení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze soudního spisu vyplývá, že dne 24. 2. 2004 byla krajskému soudu doručena žaloba proti rozhodnutí ministerstva ze dne 29. 1. 2004, č. j. OAM-4183/VL-18-K04-2003. V žalobě stěžovatelka uvedla, že bydlela v blízkosti Černobylu, měla závažné zdravotní problémy a navíc se bála počít dítě. Také se obávala svého otčíma a jeho přátel, kteří ji fyzicky napadali. Bála se o svůj život a na Ukrajinu se chtěla vrátit až v pozdějších letech. Na státní úřady se neobrátila, neboť se obávala pomsty z jejich strany, neboť tyto jsou zkorumpované a její otčím pracoval u policie. O možnosti požádat o udělení azylu vůbec nevěděla, bydlela u kamarádky, která jí poskytovala léky. Na Ukrajině léčení stojí moc peněz a je pro stěžovatelku téměř nedostupné. Proto později požádala o azyl, aby se mohla doléčit. Nevěří své vládě, že jí bude zajištěna ochrana, mocenské orgány jsou zkorumpované a všeho schopné. Závěrem stěžovatelka uvedla, že žádá o udělení azylu z humanitárních důvodů, neboť z uvedených důvodů trpí závažnými psychickými poruchami. Hlavním motivem její žádosti je skutečnost, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, kde jí hrozí ponižující zacházení a má obavu o zdraví a život. Prosí o přezkoumání všech okolností svého případu.

Podle § 37 odst. 3 věta první s. ř. s. musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba obsahovat kromě obecných náležitostí podání a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že přezkumné řízení ve správním soudnictví je ovládáno přísnou dispoziční zásadou. Žaloba musí kromě obecných náležitostí obsahovat další náležitosti taxativně uvedené v § 71 odst. 1 s. ř. s. V předmětné věci však žaloba neobsahovala označení výroků rozhodnutí, které stěžovatelka napadá, žalobní body a návrh výroku rozsudku. Stěžovatelka v ní pouze v obecné rovině konstatovala důvody své žádosti o udělení azylu, aniž by uvedla, v čem spatřuje nezákonnost správního rozhodnutí, resp. aniž by vůbec namítala jeho nezákonnost. V případě, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, může být tento nedostatek odstraněn pouze ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá

z ustanovení § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Krajský soud po uplynutí lhůty stanovené v citovaném ustanovení není povinen vyzývat žalobce k odstranění vad podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, která pro toto řízení platí. Ostatně v tomto smyslu již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (viz rozsudky ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40 a ze dne 27. 2. 2004, č.j. 4 Azs 3/2004 - 48).

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se krajský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatelky podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž ji předtím vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení, neboť po marném uplynutí lhůty k podání žaloby, v daném případě 18. 4. 2004, se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení a tato vada brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu